
Djevojčica
sa
šibicama
mladost

Djevojčica sa šibicama

KRALJEVNA NA ZRNU GRAŠKA

ANDERSENOVA BAJKA
Preradili M. Le Gwen — D. Soldi
Ilustracije P. Durand

IZDAVAČKO KNJIŽARSKO PODUZEĆE
MLADOST ZAGREB, ILICA 30 • 1975

DJEVOJČICA SA ŠIBICAMA

O, kako je bilo hladno! Bila je to posljednja večer u godini, Stara godina. Ulicom je išla mala, siromašna djevojčica, gologlava i bosonoga. Kada je izašla iz kuće, imala je papuče, ali su bile toliko velike da ih je putem izgubila.

Djevojčica je koračala ulicom, a bose su joj noge pocrvenjele i pomodrile od hladnoće. U svojoj staroj pregači nosila je mnogo šibica, a nekoliko ih je držala u ruci. Bio je to nesretan dan za djevojčicu. Nije bilo kupaca, pa prema tome niti jednog zarađenog novčića! A bila je tako gladna i promrzla! Jadna mala! Snježne pahuljice padale su joj na plavu kosu. O čemu je maštala? Prozori kuća bili su rasvijetljeni, a miris pečenke širio se ulicom. Bila je Stara godina.

Stisla se uz ugao jedne kuće. Studen ju je sve više obuzimala, a nije se usudila vratiti kući: vratila bi se sa šibicama koje nije uspjela prodati i bez ijednog novčića. Otac bi je sigurno istukao. Osim toga, zar nije hladno i u njihovoj kući? Stanovali su u potkrovlju, a vjetar je puhao na sve strane. Ručice su joj bile već potpuno ukočene od hladnoće. Ah, kako bi ih ugrijala samo jedna šibica.

Izvukla je šibicu i kresnula o zid. Kako je divno plamtjela! Kada je rukom pokrila plamen, bio je topao i svjetlucav poput svjećice.

Kakve li čudesne svjetlosti! Djevojčici se činilo kao da sjedi pokraj velike željezne peći. Bilo je divno, vatra je plamtjela u peći. Djevojčica je ispružila svoje nožice da ih malo ogrije, ali se plamen ugasio, a peć nestala. I dalje je djevojčica sjedila držeći u ruci izgorjelu šibicu.

Ponovo je kresnula o zid drugom šibicom.

Plamen je obasjao zid koji je postao proziran poput koprene. Tako je djevojčica mogla vidjeti sobu u kojoj je stajao prostrt stol sa bijelim stolnjakom i sav blistao od finog porculana.

Posvuda se širio miris pečene guske nadjevene suhim šljivama i jabukama. O, kakvog li iznenađenja! Najednom je guska skočila sa svog pladnja i s nožem i viljuškom u leđima, dogegala do djevojčice. No šibica se ugasila, a pred djevojčicom je opet stajao samo debeo, hladan zid.

Upalila je i treću šibicu. Odmah je ugledala prekrasno okićeno novogodišnje drvce. Bilo je veće i ljepše od onog kojeg je vidjela prošle godine u bogata trgovca. Tisuće je svjećica svjetlucalo na zelenim granama i činilo joj se kao da se sve upravo njoj smiješe. Tada je djevojčica podigla ruke, a šibica se ugasila. Svjećice su se stale penjati visoko, visoko, i djevojčica je shvatila da su to bile zvijezde.

»Netko je sada umro«, pomislila je.

Njena dobra baka, koje više nije bilo, nekad joj je govorila: — Kada padne zvijezda, netko umre.

Djevojčica je opet šibicom kresnula o zid, a sred plamena se pojavila njezina dobra i nježna bakica.

— Bakice — povikala je djevojčica — povedi me sa sobom jer i ti ćeš nestati kad se ova šibica ugasi.

Upalila je sve preostale šibice jer je htjela zadržati svoju baku. Sve je blistalo kao usred bijela dana. Tada je bakica podigla djevojčicu u svoj naručaj.

Slijedećeg jutra kraj ugla kuće sjedila je djevojčica, crvenih obraza sa smiješkom na usnama — mrtva, smrznuta u posljednjoj noći stare godine. Novogodišnje jutro je svanulo nad malim djetetom bez života a pokraj njega ležale su izgorjele šibice.

— Htjela se ugrijati — netko je rekao.

Ali nitko nije saznao o svim divnim stvarima koje je ona vidjela i u kakvom je sjaju sa svojom bakicom krenula u novogodišnji dan.

KRALJEVNA NA ZRNU GRAŠKA

Živio davno jedan kraljević koji je silno želio oženiti kraljevnu, ali samo pravu kraljevnu. Krenuo je na put u potragu za njom. Bilo je mnogo kraljevna ali uvijek mu se nešto činilo sumnjivim. S puta se vratio tužan jer nije našao onakvu kraljevnu kakvu je želio.

Jedne je večeri bilo strašno nevrijeme. Grmjelo je i neprestano je padala kiša. Netko je pokucao na vrata dvorca. Bila je to kraljevna. Ali, jadnoj i pokisloj, nitko nije mogao vjerovati da je prava kraljevna.

»To ćemo uskoro doznati«, pomislila je kraljica i otišla u spavaonicu.

Podigla je svu posteljinu i na dno postelje stavila zrno graška. Zatim je uzela dvadeset madraca i dvadeset jastuka i sve ih naslagala na ono zrno graška. Tako je pripremila postelju za kraljevnu. Sutradan su kraljevnu pitali kako je provela noć.

— Vrlo loše — rekla je. — Nisam mogla uopće sklopiti oči čitavu noć. Pitam se što li je to bilo u postelji. Bilo je nešto tako tvrdo da mi je sva koža pomodrila. O, kakve li muke!

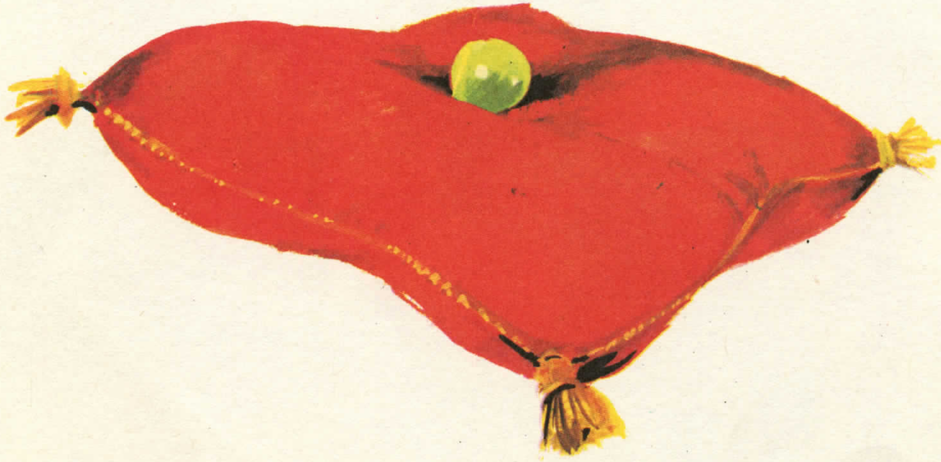

Nakon takvog odgovora svi su shvatili da je to ipak prava kraljevna jer je osjetila zrno graška i kroz sve jastuke i madrace. Tko bi, osim kraljevne, mogao imati tako osjetljivu kožu?

Kraljević je uze za ženu, jer je sada znao da ima pravu kraljevnu.

Zrno graška bilo je izloženo u muzeju i još uvijek se tamo nalazi ako ga nije tko uzeo.

Eto priče, istinite poput kraljevne!

Tisak: Grafički zavod Hrvatske, Zagreb — 1975.

